

Isten = szeretet

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk János első levele 4. fejezete a 16.-tól a 21verseiben a következőképpen. „*Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne.* Abban lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizalommal tekinthetünk az ítélet napja felé, mert ahogyan ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban. *A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet;* mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben. *Mi azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket.* Ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent”, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert *aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát.* Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is.” – Hálát adunk Urunk ezért a most záruló tanévért, és kérjük, hogy növekedhessen bennünk a Te szereteted. Ámen.

Kedves Testvéreim! **A mai igeszakaszunk legfontosabb két szava az első kettő: Isten szeretet. Azaz: Istennek a lényege a szeretet, Istennek a létmódja a szeretet, Isten egyenlő a szeretettel.**

Itt vág közbe Berci... „**Péter, ez egy baromság.** Hát már hogyan lehetne Isten egyenlő a szeretettel? Hát hogyan tűrheti el ez a szeretet-Isten, hogy itt a szomszédunkban és (szerte a világon) ártatlan gyermekeket ölnek meg, nőket erőszakolnak meg, és ha felsorolnám a többi borzalmat is, akkor itt ülnék napokig???” Megértelek, Berci... Nekünk Isten szeretete már akkor is elfogadhatatlanná válik, ha rossz jegyet kaptunk egy vizsgán. Pedig... Pedig életben maradtunk. És ha az egyik út lezárult előttünk, akkor megnyílt egy másik. És sok-sok év múlva még az is kiderülhet, hogy ez a másik út sokkal jobb lett, mint amilyen az egyik volt. Vagy: megalázhattak minket – a testünkben. De annál nagyobb érték lesz a számunkra a lelkünk. Mert a lelkünk – *ha Jézushoz közel van* – megtörhetetlenné válik. Vagy: a halál mindig tragikus – mert nekünk, embereknek visszafordíthatatlan. Mert mi, emberek tehetetlenül állunk előtte. De... Soha nem tudhatjuk, hogy mi várt volna valakire, ha életben marad. Biztos, hogy jó lett volna még tovább életben maradni egy öldöklő háború közepén – semmint átmenni az örök életbe?

Isten szeretetét nem az emberi gondolataink mutatják meg nekünk. Isten szeretetét a Jézussal való találkozás mutatja meg nekünk. Jézus közelsége árasztja reánk Isten hatalmas szeretetét. Isten kifogyhatatlan szeretetét Jézus közelségében érezhetjük meg. Isten szeretete a Jézushoz való kapcsolódásunkban válik egy olyan letaglózó erejű élménnyé, amely bizonyossággá teszi azt bennünk, hogy Isten szeretete van, mindig is volt, mindig is lesz, és hogy Isten szeretete reánk irányul a Krisztusban. Személy szerint reád, reád, reád és reám is.

Az Istengyermekségünk, az Isten szeretetével való megajándékozottságunk már a keresztelésünkkel elkezdődött – csak a legtöbbünk számára akkor még nem volt tudatos. Ahogy és amikor a saját élettörténetünkben megérezzük, hogy milyen elképesztően közel van hozzánk az Isten (*a Krisztusban!*), akkor tudjuk János apostollal együtt mondani azt, hogy „**és mi megismertük, és elhittük az Istennek hozzánk való szeretetét** (1Jn 4,16a). És itt a „megismerés” pontosan az a találkozás, kapcsolódás és közelség, amelyről eddig beszéltem.

Mert kedves testvéreim, **mi mindannyian azért szeretünk, mert Isten előbb szeretett minket** (1Jn 4,19). Isten előbb szeretett minket azzal, hogy az Ő létezésének a módja, az Ő neve a szeretet. Emlékezhünk Isten nevére Mózes 2. könyvéből: „Az Úr irgalmas és türelmes Isten, türelme hosszú, szeretete, és hűsége nagy” (34,6). Isten előbb szeretett minket azzal is, hogy megteremtett minket. Isten előbb szeretett minket azzal is, hogy „egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16). **Isten azzal, hogy előbb szeretett minket, egy új létezési módot, a szeretetben való létezést ajándékozta nekünk**, „mert a szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által” – ahogyan Pál apostol megfogalmazta ezt a Rómaiakhoz írott levelében (5,5).

Csak az Istentől kapott (és befogadott...) szeretetben való létezésben válhat valósággá az, amit Isten kér tőlünk az oltár előtt felolvasott igében: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és teljes erődből (5Móz 6,5). („*Mi azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket...*”; 1Jn 4,19). Vagy ahogyan Ágoston mondta: mi nem keresnénk Istent, ha Ő előbb meg nem talált volna bennünket...

Isten szeretetét megtapasztalva lesz bizonyosságunk arról, hogy Isten létezik. Isten a számunkra is létezik. Isten miattunk is létezik. Nekünk is. ÉRTÜNK is. Isten nemcsak létezik, hanem hív. Személy szerint téged hív. De nemcsak hív, hanem be is fogad. A szeretetébe fogad. Ezzel üdvbizonyosságunk lesz. És a Krisztus arca formálódik rajtunk. Mert elkezdünk felnövekedni a „szeretetben mindenestől őhöz, aki a fej, a Krisztus”, ahogyan Pál írta az Efezusbelieknek (4,15).

És itt érünk el addig, hogy levetközzük a félelmet. „Mert a szeretetben nincs félelem, sőt: a teljes szeretet kiüzi a félelmet” (1Jn 4,18). A félelem: sötétség, kizárás és bezártság. Isten közelsége: világosság, beengedés és tágasság. Ahogyan Anthony de Mello megfogalmazta: „Mi a szeretet? – Mentesség a félelemtől. Mitől félünk? – A szeretettől...” Kedves Testvéreim! Ne féljünk Isten szeretetétől és világosságától. „Isten ugyanis. Aki ezt mondta „*Sötétségből világosság ragyogjon fel*”, Ő gyújtott világosságot a szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete a Krisztus arcán” (2Kor 4,6).

Mi lesz mindennek a következménye? Mi lesz annak a következménye, hogy Isten létmódjában, a szeretetben kezdünk el mi is élni? Aki nap, mint nap boldogan tapasztalja, hogy milyen nagy öröm beleférni Isten szeretetébe, annak a boldogsága csak növekszik, ha azt látja – *sőt, elő is mozdítja* – hogy mások is beleférnek ebbe. János apostol a levelében végig „Fiacskáimnak” és „Szeretteimnek” nevezi a levél olvasóit. (Minket! Kedves testvéreim. Minket!) – Ahol az agg Jánosnak már a lányok is a fiacskái... És ahol a „szeretteim” az Isten szeretetével, az agapéval kifejezett „szeretteim”. Mert az idős János apostol már az Isten szeretetével szeretett mindenkit. Mert a barát szeretetében Isten jelenik meg. Mert Isten szeretete a barát szeretetében jelenik meg. Mert „aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát” (1Jn 4,20a).

Tudjuk Pál apostol szeretethimnuszából, hogy a szeretet „türelmes, jóságos, nem irigykedik, nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél és mindent eltűr” (1Kor 13,4-7). **De azt is tudjuk, hogy mi maradt a felsorolás végére – és mi a legfontosabb: „A szeretet SOHA EL NEM FOGY” (8). Mert SEMMI „nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban” (Róm 8,39).**

*Budapesti Evangélikus Egyetemi Gyülekezet, igehirdetés, tanévzáró istentisztelet; 2025.
június 22.; Csermely Péter*

Így hát kedves testvéreim, nincsen nekünk semmi más dolgunk az egész nyárra, csak az az egy, hogy maradjunk meg Isten szeretetében. És mondjuk együtt a zsoltárossal: „Mert szereteted az életnél is jobb, ajkam téged dicsőít. Ezért téged áldalak, amíg élek, nevedet imádva emelem föl kezem” (Zsolt 63,4-5). Ámen.